

Van Slooten v. Nizozemí (stížnost č. 45644/18)

Datum rozhodnutí: 15. dubna 2025

Závěr: Vnitrostátní orgány příliš záhy vzdaly úsilí o obnovení soužití matky s dítětem, aniž by měly dostatečně prokázáno, že to není v zájmu dítěte.

Obsah: Stížnost se týká zbavení rodičovských práv stěžovatelky k její dceři, která byla svěřena do pěstounské péče. Stěžovatelka předtím dceru vychovávala jako samoživitelka a žila v podporovaném bydlení. Vzhledem k násilným incidentům mezi stěžovatelkou a otcem dítěte bylo rozhodnuto, že kontakt rodičů bude realizován pod dohledem za přítomnosti dítěte. Rodiče to však nedodržovali, což opět vedlo k výskytu domácího násilí. Následně byla stěžovatelka s dítětem umístěna do chráněného bydlení. Ačkoliv měla stěžovatelka s dcerou dobrý vztah, bylo dítě nakonec umístěno do pěstounské rodiny na základě pochybností o stěžovatelčiných mentálních schopnostech, s odkazem na to, že stěžovatelka často mění místo pobytu a že nakonec i odmítla nastoupit s dítětem na určenou kliniku k pozorování jejích rodičovských schopností. Stěžovatelčino úsilí o zrušení umístění dítěte a jeho navrácení nebylo úspěšné. Následně byla stěžovatelka zbavena rodičovských práv se závěrem, že uplynula přípustná doba pro znovusjednocení matky s dítětem a že v zájmu dítěte je ochrana stability v pěstounské rodině. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 8 Úmluvy.

Poznámka: Soud uvedl, že vnitrostátní orgány příliš brzy a úplně rezignovaly na znovusjednocení matky a dítěte, aniž by dostatečně prokázaly, proč by to nemělo být v nejlepším zájmu dítěte. Vnitrostátní orgány tak selhaly při výkonu své povinnosti řádně chránit rodinný život stěžovatelky a jejího dítěte. Opatření spočívající ve svěřením dítěte do péče pěstounské rodiny bylo založeno zejména na závěru, že stěžovatelka „nekooperuje“. Veškeré skutečné pokusy o znovusjednocení matky a dítěte ustaly již čtyři měsíce poté, kdy bylo osmnáctiměsíční dítě umístěno do pěstounské rodiny, kdy současně orgány péče o děti informovaly stěžovatelku, že již nezvažují budoucí soužití dítěte s ní.

Související judikatura: Rozsudek Velkého senátu ze dne 17. 7. 2014, *Centre for Legal*

Resources on behalf of Valentin Câmpeanu v. Rumunsko, č. 47848/08, ECHR 2014, rozsudek ze dne 20. 1. 2022, *E.M. a ostatní v. Norsko*, č. 53471/17, rozsudek ze dne 30. 1. 2018, *Edina Tóth v. Maďarsko*, č. 51323/14, rozsudek Velkého senátu ze dne 12. 7. 2001, *K. a T. v. Finsko*, č. 25702/94, ECHR 2001 VII, rozsudek ze dne 19. 11. 2019, *K.O. a V.M. v. Norsko*, č. 64808/16, rozsudek ze dne 10. 9. 2019, *Strand Lobben a ostatní v. Norsko*, č. 37283/13.

Relevantní ustanovení: Čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (respektování rodinného a soukromého života).

Sytnyk v. Ukrajina (stížnost č. 16497/20)

Datum rozhodnutí: 24. dubna 2025

Závěr: Cílem vedeného řízení nebylo ani tak zamezit korupci ve veřejném úřadu, jako spíše zpochybnit věrohodnost osoby stěžovatele.

Obsah: Předmětem stížnosti je řízení vedené vnitrostátními orgány se stěžovatelem, vysoce postaveným úředníkem, ohledně obvinění, že přijímal dary (konkrétně ve formě dovolených) v rozporu se Zákoníkem správních přestupků. V roce 2019 byl stěžovatel shledán vinným a jeho jméno bylo vloženo na dobu neurčitou do veřejného registru zkorumpovaných veřejných úředníků. Řízení se konalo na pozadí konfliktu mezi protikorupčními a vyšetřovacími orgány, jejichž vzájemné obviňování z nezákonného postupu probíhalo v médiích. Nejvyšší státní zástupce zejména uvedl, že stěžovatel zjevně „opomněl uhradit značně vysoké účty za dovolenou své rodiny a přátel“. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 6 odst. 1, čl. 8 a čl. 18 Úmluvy.

Poznámka: Soud poukázal na řadu závažných nedostatků ve vnitrostátním soudním řízení. Vnitrostátní soudy postavily odsouzení stěžovatele pouze na nekonzistentním prohlášení jedné osoby o dovolených a s nimi spojených výdajích, aniž by byly vyhodnoceny klíčové argumenty stěžovatelovy obhajoby nebo vzaty v úvahu důkazy svědeckými výpověďmi. Ani námitky stěžovatele ohledně pochybností o nezávislosti soudce, který věc rozhodoval, nebyly nijak řešeny. Vložení jména stěžovatele do registru korupčních

úředníků mělo nepřiměřený dopad do jeho soukromného života, protože nadále zpochybňuje jeho dobrou pověst a jeho profesní věrohodnost. To ostatně soud označil za skrytou agendu, na jejímž základě bylo řízení proti stěžovateli vedeno.

Související judikatura: Rozsudek Velkého senátu ze dne 10. 3. 2009, *Bykov v. Rusko*, č. 4378/02, rozsudek ze dne 1. 12. 2020, *Danilov v. Rusko*, č. 88/05, rozsudek Velkého senátu ze dne 25. 9. 2018, *Denissov v. Ukrajina*, č. 76639/11, rozsudek ze dne 8. 6. 1976, *Engel a ostatní v. Nizozemí*, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, A 22, rozsudek Velkého senátu ze dne 12. 6. 2014, *Fernández Martínez v. Španělsko*, č. 56030/07, CEDH 2014 (výňatky), rozsudek Velkého senátu ze dne 21. 1. 2009, *García Ruiz v. Španělsko*, č. 30544/96, CEDH 1999-I.

Relevantní ustanovení: Čl. 6 odst. 1 (právo na spravedlivý proces) čl. 8 (respektování rodinného a soukromého života) a čl. 18 (limitace možnosti omezit práva) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

Russ v. Německo (stížnost č. 44241/20)

Datum rozhodnutí: 20. května 2025

Závěr: Vnitrostátní orgány neprokázaly žádný násilný incident na demonstraci, které se stěžovatel zúčastnil, ani násilný úmysl jejich organizátorů, ani to, že by se sám stěžovatel jakkoliv násilně projevoval.

Obsah: Stížnost se týká trestního odsouzení stěžovatele za to, že měl na demonstraci proti otevření centrály nové Evropské ústřední banky (European Central Bank) ve Frankfurtu nad Mohanem přes obličej plastový chránič. Bylo to kvalifikováno jako porušení zákazu nošení zbraní k osobní ochraně (Schutzwaffen) při veřejných venkovních shromážděních v Německu. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 11 Úmluvy.

Poznámka: Soud konstatoval, že vnitrostátní orgány sice zohlednily stěžovatelovu svobodu projevu, ale nevyvážily tuto jeho svobodu projevu na jedné straně a zamýšlený cíl prevence nepokojů a násilí při demonstracích na straně druhé. Právě tak nezvážily ani charakter demonstrace, o kterou se jednalo, a která žádnými násilnými incidenty nebyla poznamenána.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 5. 3. 2009, *Barraco v. Francie*, č. 31684/05, rozsudek ze dne 18. 6. 2019, *Chernega a ostatní*

v. Ukrajina, č. 74768/10, rozsudek ze dne 2. 2. 2010, *Christian Democratic People's Party v. Moldavsko*, (č. 2), č. 25196/04, rozsudek ze dne 20. 2. 2003, *Djavit An v. Turecko*, č. 20652/92, ECHR 2003-III, rozsudek ze dne 26. 4. 1991, *Ezelin v. Francie*, č. 11800/85, Series A 202, rozsudek ze dne 15. 11. 2007, *Galstyan v. Arménie*, č. 26986/03.

Relevantní ustanovení: Čl. 11 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (svoboda projevu).

Cioffi v. Itálie (stížnost č. 17719/15)

Datum rozhodnutí: 5. června 2025

Závěr: Soud již v minulosti vyzval Itálii k přijetí opatření bránících tomu, aby osoby odpovědné za mučení měly prospěch z postupu neslučitelného s judikaturou soudu, jako je promlčení.

Obsah: Věc se týká zadržení stěžovatele, v té době advokátního koncipienta, policií a špatného nakládání s ním v Neapoli v březnu 2001 v průběhu demonstrací proti globalizaci. Došlo zde ke zranění velkého množství lidí. Policie stěžovatele a řadu dalších, kteří vyhledali ošetření v nemocnici, odvedla od tud na policejní stanici. Incident byl následně vyšetřován okresním soudem v Neapoli, který zjistil, že stěžovatel byl na policejní stanici opakovaně zbit, zatímco byl přinucen klečet s rukama za hlavou. Když uvedl, že je advokátní koncipient, a dožadoval se vysvětlení, proč je zadržován bez příslušného rozhodnutí, byl znovu fyzicky napaden. Policisté jej nazývali „advokátkem“ a sdělovali mu, že vědí, kde bydlí. Policisté byli nejprve odsouzeni pro únos k trestům odnětí svobody a byl jim vysloven zákaz výkonu veřejné funkce, následně ale byly rozsudky vyššími soudy rušeny s tím, že trestné jednání je promlčeno. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 3 Úmluvy.

Poznámka: Soud konstatoval, že špatné zacházení se stěžovatelem ze strany policie bylo před vnitrostátními soudy jasně prokázáno, a ty je označily jako zvláště odsouzeníhodné. Současně soud označil za nedostatečné vyšetřování, které vedlo k obvinění 31 policistů z vícero skutků, kde následně většina trestních stíhání byla zastavena z důvodu promlčení.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 2. 11. 2004, *Abdiilsamet Yaman v. Turecko*, č. 32446/96, rozsudek ze dne 26. 10. 2017, *Azzolina a ostatní v. Itálie*, č. 28923/09 a 67599/10, rozsudek ze dne 22. 6. 2017, *Bartasaghi Gallo a ostatní v. Itálie*, č. 12131/13 a 43390/13,

rozsudek ze dne 26. 10. 2017, *Blair a ostatní v. Itálie*, č. 1442/14, 21319/14 a 21911/14, rozsudek Velkého senátu ze dne 7. 4. 2015, *Bouyid v. Belgie*, č. 23380/09, ECHR 2015, rozsudek ze dne 7. 4. 2015, *Cestaro v. Itálie*, č. 6884/11.

Relevantní ustanovení: Čl. 3 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (zákaz mučení).

Spivak v. Ukrajina (stížnost č. 21180/15)

Datum rozhodnutí: 5. června 2025

Závěr: *Stěžovatel neměl k dispozici právní prostředky umožňující přezkum rozhodnutí lékaře o určené léčbě a nutnost podrobit se předepsané medikaci mu způsobila dlouhodobou a výraznou psychickou úzkost.*

Obsah: Stížnost se týká nedobrovolného umístění stěžovatele do psychiatrické léčby ve Státní psychiatrické nemocnici se zvýšenou ostrahou v Dnipru podle nařízení trestního soudu z října 2012. Stěžovatel byl zadržen policií v bytě svého známého. Nacházel se ve stavu silného emočního neklidu a otravy alkoholem, byl zakrvácen a zraněn. Byl obviněn z pokusu o vraždu tohoto známého. Policie zajistila psychiatrické vyšetření stěžovatele, kde následně lékařská zpráva konstatovala, že stěžovatel „dříve netrpěl a ani v současnosti netrpí psychickou nemocí“, ale současně doporučila jeho nedobrovolnou hospitalizaci na psychiatrii. Trestní soud na základě této lékařské zprávy rozhodl, že stěžovatel se pokusil o vraždu, ale z důvodu svého duševního stavu v době spáchání činu není za to trestně odpovědný. Stěžovateli nebyla poskytnuta možnost zahájit soudní řízení k přezkumu zákonnosti jeho pokračujícího držení v tomto zařízení ani rozporovat lékařskou péči, která mu byla proti jeho vůli poskytována. Stěžovatel byl propuštěn v říjnu 2014. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 5 odst. 1 a 4, čl. 3 a čl. 13 Úmluvy.

Poznámka: Soud zejména konstatoval, že pokračující držení stěžovatele v psychiatrické detenci v nemocnici i poté, kdy pozbylo platnosti nařízení soudu o nedobrovolné zdravotní péči, bylo nezákonné. Také jednání, konaná o pokračování nedobrovolné lékařské péče, nedostála základním standardům spravedlnosti. Soud nadto zjistil, že stěžovatel byl držen v nevhodných, přeplněných podmínkách v nemocnici a nebyl schopen řádně zpochybnit nezbytnost nedobrovolné péče, kterou mu lékaři předepisovali.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 5. 6. 2014, *Akopyan v. Ukrajina*, č. 12317/06, rozsudek ze dne 17. 4. 2014, *Anatolij Rudenko v. Ukrajina*, č. 50264/08, rozsudek ze dne 23. 7. 2015, *Bataliny v. Rusko*, č. 10060/07, rozsudek Velkého senátu ze dne 5. 6. 2025, *Bouyid v. Belgie*, č. 23380/09, ECHR 2015, rozsudek Velkého senátu ze dne 17. 7. 2014, *Centre for Legal Resources on behalf of Valentin Câmpeanu v. Rumunsko*, č. 47848/08, ECHR 2014, rozsudek ze dne 9. 10. 2012, *Dimitrios Dimopoulos v. Řecko*, č. 49658/09.

Relevantní ustanovení: Čl. 5 odst. 1 (právo na svobodu a osobní bezpečnost) odst. 4 (právo na přezkum důvodů zadržení) čl. 3 (zákaz mučení), čl. 13 (právo na účinné opravné prostředky) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

Jewish Community of Thessaloniki v. Řecko (stížnost č. 13959/20)

Datum rozhodnutí: 6. června 2025

Závěr: *Nedostatečná konzistentnost jednání státu v průběhu let je v rozporu s principem „dobré správy“, která naopak vyžaduje, aby veřejné orgány jednaly včas, vhodně a s důslednou stálostí.*

Obsah: Stížnost se týká zamítnutí žádosti stěžovatelky – židovské náboženské obce, o určení jejího výlučného vlastnictví pozemku s odůvodněním, že tento pozemek představoval po druhé světové válce „majetek nepřítelů“, ač jeho vlastnictví bylo převedeno na stěžovatelku již v roce 1934. (Před tímto převodem vlastnictví pozemku na stěžovatelku pozemek vlastnil italský státní příslušník židovského původu, který byl následně v roce 1943 popraven nacisty.) Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě.

Poznámka: Soud zejména uvedl, že výklad relevantní vnitrostátní právní úpravy, jak jej učinil vnitrostátní kasační soud v roce 2019, nebyl předvídatelný. Nebylo možné logicky očekávat, že stěžovatelka by mohla předvídat, že majetek, který přešel do jejího vlastnictví v roce 1934, by mohl být dotčen legislativní úpravou z roku 1950 a 1955, týkající se vlastnictví nepřátelského majetku. Stěžovatelka nemohla předvídat změnu postoje státu, pokud jde o právní hodnocení vlastnictví jejího pozemku, a nemohla předvídat ani interpretaci legislativy přijatou vnitrostátními soudy až v roce 2019.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 8. 10. 2009, *Adzhigovich v. Rusko*, č. 23202/05,

rozsudek ze dne 21. 9. 2021, *Aliyeva a ostatní v. Azerbajdžán*, č. 66249/16, 66271/16, 5978/16, 77309/16, 77691/16, 1038/17, 52821/17, rozsudek ze dne 27. 3. 2007, *Apostolidi a ostatní v. Turecko*, č. 45628/99, rozhodnutí o nepřijatelnosti stížnosti ze dne 13. 12. 2005, *Bergauer a ostatní v. Česká republika*, č. 17120/04, rozsudek Velkého senátu ze dne 5. 1. 2000, *Beyeler v. Itálie*, č. 33202/96, ECHR 2000-I.

Relevantní ustanovení: Čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o lidských právech a základních svobodách (ochrana vlastnictví).

K. V. Mediterranean Tours Limited v. Turecko (stížnost č. 41120/17)

Datum rozhodnutí: 10. června 2025

Závěr: *Orgány členského státu nejednaly koherentně, s potřebnou péčí a rychlostí při přezkumu uplatněného nároku.*

Obsah: Stížnost se týká efektivity Komise pro nemovitý majetek (Immovable Property Commission – IPC), která má sloužit pro posouzení kompenzačních nároků vznášených řeckými kypřany ve vztahu k „Turecké republice Severní Kypr“. Rovněž zahrnuje účast náboženské nadace v řízení před IPC a stížnost na údajný nedostatek nestrannosti Vrchního správního soudu (odvolacího senátu) jako nadřízeného soudního orgánu pro věci, rozhodované IPC. Stěžovatelka je kyprská společnost, která vlastní stavební komplex v opevněné oblasti Famagusta v „Turecké republice Severní Kypr“. Stěžovatelka byla nucena svůj majetek opustit po turecké vojenské intervenci v roce 1974. V roce 2010 podala žádost k IPC o kompenzaci pro nemožnost své

nemovitosti užívat, žádala navrácení majetku, kompenzaci za nemajetkovou újmu, zákonný úrok z prodlení a náklady právního zastoupení. V důsledku různých procesních průtahů a jejich řešení nebyla její věc ani do roku 2019 vyřízena. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě.

Poznámka: V obecné rovině soud uznal, že IPC při vyřizování majetkových nároků dosáhla určitých úspěchů. Upozornil na velký rozsah různých poskytovaných prostředků, které zahrnují kompenzaci, výměnu a navrácení, a přivítal stávající úsilí IPC. V projednávané věci ovšem soud konstatoval, že za průtahy v řízení je zejména pasivní přístup na straně IPC a „přešlapování na místě“, pokud jde o orgány Turecké republiky Severní Kypr při přípravě dokumentů a shromažďování důkazů.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 28. 7. 2009, *Alexandrou v. Turecko* (spravedlivé zadostiučinění a smírná dohoda), č. 16162/90, rozsudek Velkého senátu ze dne 16. 7. 2014, *Ališić a ostatní v. Bosna a Hercegovina, Chorvatsko, Srbsko, Slovinsko a bývalá Jugoslávská republika Makedonie*, č. 60642/08, ECHR 2014, rozsudek Velkého senátu ze dne 18. 2. 2009, *Andrejeva v. Lotyšsko*, č. 55707/00, ECHR 2009, rozsudek Velkého senátu ze dne 5. 1. 2000, *Beyeler v. Itálie*, č. 33202/96, § 120, ECHR 2000-I, rozsudek Velkého senátu ze dne 22. 6. 2004, *Broniowski v. Polsko*, č. 31443/96, ECHR 2004-V.

Relevantní ustanovení: Čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o lidských právech a základních svobodách (ochrana vlastnictví).

Zpracovala: Pavla Boučková